

bagefter, hvad der var i Vejen, kan man sagtens sige, at det vilde ikke tage ret lang Tid at konstatere dette. Men naar man ikke ved noget som helst om, at der er noget i Vejen, og hvad der skulde være i Vejen, kan det tage en meget lang Tid, hvor Talen er om en saa stor Kasse, at faa den undersøgt for sluttelig — efter ens Tro — at konstatere, at der intet er i Vejen. Jeg tror ikke, at noget som helst Menneske, hverken i eller udenfor denne Sal, tror, at Sparekassesepektøren kunde sidde maaske ugevis nede i Den sjællandske Bondestands Sparekasse og undersøge Regnskaberne, uden at dette hver evige Dag skulde blive omtalt, skrevet om og blive Anledning til de vildeste Rygter. Det kan ikke nytte, at man i dette Øjeblik, hvor man ved al Ting, lader, som om man ikke kan se Situationen, saaledes som den var den Gang, og man maa tænke sig det overordentlig store Ansvar, der er forbundet med at gaa til det ekstraordinære Skridt at indlede en saadan Undersøgelse, naar man ikke havde en Overbevisning om, at det vilde vise sig, at der var noget galt paa Færde.

Saa have det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og flere andre ærede Medlemmer paa ny været inde paa at omtale, at der skulde være skredet ind imod Kassen. Men de ærede Medlemmer lægge nu ikke nogen som helst Vægt paa, at her var Tale om en Sparekasse, der ifølge hele sin Ledelses Form havde en saa god Kontrol, som det maatte antages, at netop denne Kasse havde, og det kan heller ikke nytte, at man nu bagefter vil lade, som om det ikke burde have gjort noget Indtryk paa mig, at jeg fik Underretning om Nationalbanklaanet samtidig med, at jeg ogsaa fik Meddelelse om, at det ikke var Meningen, at det skulde meddeles mig. Det kan ikke nytte, at man bagefter, da man ved det hele, lader, som om det var uberettiget, at det gjorde det Indtryk paa mig, som jeg omtalte forleden Dag. Jeg skal i denne Forbindelse i Anledning af nogle Udtalelser, som faldt, og som kunde give Anledning til at tro, at det ikke anerkendtes fra Nationalbankens Side, at man havde udtalt det den Gang, oplyse, at det anerkender den vedkommende fuldt ud, at man udtrykkelig havde sagt, efter at der var henvist til Ministeren, at man ikke kunde gaa ind paa, at Meddelelsen blev givet til Ministeren. Men det er jo selvfølgelig, som jeg ogsaa udtalte forleden her, at nu bag efter, at alt dette er sket, kan man se, hvor uberettiget den Tillid

har været, som man saaledes har vist, og jeg har selvfølgelig været ganske klar over, at denne Omstændighed bag efter vilde blive hebrejdet mig og bag efter af Modstanderne blive søgt udnyttet imod mig paa alle mulige Maader, ogsaa i min Ministergerning. Netop Indtrykket heraf og Ønsket om ikke derved at vanskeliggøre Arbejdet har bevirket, at jeg forlængst har meddelt mine Kolleger, at jeg ikke ønskede at fortsætte. Jeg tror, at efterhaanden som man kommer til at bedømme hele Stillingen, som den var den Gang, og ikke, som den er nu bagefter, vil man ogsaa finde det rimeligt og forklarligt, saaledes som det er gaaet i dette Forhold. Og jeg tror ikke, man fra nogen Side vil komme til at bedømme den Gerning, jeg har øvet som Minister i de Aar, der ere gaaede, ud fra dette, at jeg har været med til at have Tillid til en af mine Kolleger, der senere viste sig som Falskner og Bedrager. Jeg imødeser ganske roligt den Bedømmelse af hele dette Forhold, som kommer frem, naar Sindene ere saaledes stemte, at alle ville tage en rolig Overvejelse deraf, og naar det Tilbageslag er kommet, som ganske sikkert vil komme mod den stærke og ensidige Udnyttelse, som denne Sag er Genstand for i dette Øjeblik paa mangfoldige Maader.

Zahle: Den højtærede Indenrigsminister gentog her en Udtalelse, som han angaaende Direktør Ryberg fremsatte overfor mig allerede under første Behandling af Loven om de grønlandske Forhold, som blev gennemført i sidste Samling, nemlig at der ikke var paavist noget overfor Ryberg, som kunde benævnes uredeligt. I Anledning af, at Ministeren havde fremsat den Udtalelse tidligere, er det senere blevet oplyst for mig, at den højtærede Minister har spurgt Kommissionens Medlemmer — jeg ved ikke bestemt, om dem alle eller blot en Del af dem —, om de bestemt turde sigte Direktør Ryberg for Uredelighed i Anledning af de overordentlig store Mangler ved den grønlandske Administration, som ere oplyste i den paagældende Kommissionsbetænkning, og at Ordførerens Svar derpaa var — jeg erindrer ikke alle Ordene, men har Ordlyden liggende hjemme, og Svaret derpaa var, at Ordføreren udtalte: Jeg har ment, at det maatte være Uredelighed, men det er muligt, at det kun var Dumhed og Sømmenspighed. Det er altsaa den Hæderligheds- og Dygtighedsattest, Direktør Ryberg har faaet af Kommissionen, og paa Grundlag heraf